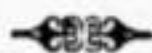


Γελῶν τὸ σμῆνος τῶν παρθένων
εἰς τ' ἄνθη παίζει καὶ πετᾶ.
Κᾶνέν μειδίαμα τὸν ξένον,
βλέμμα κᾶνέν δὲν χαιρετᾶ.

Μορφαὶ, πενθίμως ἐσταλμέναι,
νεκρὸν ἐκφέρουν κατηφεῖς.
Ἄν ἀποθάνης ἐδῶ, ξένε,
δὲν ἔχεις τόπον νὰ ταφῇς.

Παρήγορος τοῦ τεθαμμένου
ἄγρυπνος θρῆνος ἀντηχεῖ.
Ἢ πλάξ ἢ ἄχαρις τοῦ ξένου
οὐδὲ μ' ἐν δάκρυ θὰ βραχῇ.



ΛΗΘΗ

Μελωδ. Schumann : (Mutter, Mutter), A, 42. 20



Ποῦ οἱ χρόν' οἱ ποθητοί ;
Ὅλα φροῦδα καὶ σκιά.
Εἰς τὸν νοῦν σου ὠχριά
καὶ ἡ μνήμη μου αὐτή.

Τοὺς γλυκεῖς σου ὀφθαλμοὺς
ἐθεώρουν εὐτυχῆς,
κ' ἠκροᾶσο τοὺς ταχεῖς
τῆς καρδίας μου παλμούς.



Φεῦ! Αἰ ὦραι αἰ χρυσαῖ
 πῶς παρῆλθον πτερωταί!
 Δέν μ' ἀπήντησες ποτέ;
 Εἶμαι ξένος διὰ σέ;

—

Μ' ἔβλεπες νὰ σιωπῶ,
 κ' ἤξευρες πῶς ἔχω τί,
 καὶ ἐνόεις διατί
 δέν τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ.

—

Ὅταν σὺ ὠμίλεις δέ,
 ἔβλεπες μεθ' ἡδονῆς
 πῶς ἐσκίρτων ἐμμανεῖς
 τῆς ψυχῆς μου αἰ χορδαί.

—

Ἀποτρόπαιον παρὸν
 μετὰ τοὺς γλυκεῖς καιροὺς!
 Ποίους πνίγεις θησαυροὺς
 εἰς τῆς Λήθης τὸ νερόν!

